

không ? Anh không chối cãi cảm tình đặc biệt với em, nhưng em ơi, cảm tình riêng của anh đã thuộc về quá khứ. Quá khứ của anh đã chết, chết hẳn rồi. Anh đã quen với cuộc sống tu hành. Dầu em khẩn khoản, anh cũng không về. Anh quyết sống ở đây cho đến hơi thở cuối cùng.

Thu Thu cười chua chát :

— Anh có thể cho biết vì sao anh xuất gia, đầu Phật không ?

Câu hỏi đột ngột của nàng như mũi dùi nóng xuyên vào tim chàng. Thờ thần một phút, chàng đáp giọng nhát gừng :

— Anh cũng không hiểu... nguyên nhân.

Nụ cười của nàng đơm vẻ chua chát hơn :

— Không, em không có ý định mời anh về. Thật ra, ông Hoàng muốn anh về, cần anh về. Ông Hoàng dặn em cố thuyết phục anh, nếu cần ở lại trong chùa, than vãn, khóc lóc cho anh mũi lòng. Em trái lệnh ông tông giám đốc vì em biết anh sẽ từ chối. Bình sinh em chưa từng lạy van ai. Là thứ nhất trong đời, em đã lạy van anh để được anh yêu. Em thề chỉ lạy van một lần thôi, từ nay lòng em sẽ đóng chặt mãi mãi. Dầu anh yêu người khác, em cũng vẫn yêu anh như xưa... .

— Đừng nhắc tới tình yêu, nữa em... .

— Anh sợ ư ? Vâng, em biết anh sợ. Anh sợ em, sợ mọi người, sợ đêm khuya vắng lặng, sợ tiếng còi xe lửa báo hiệu viễn du, thậm chí sợ cả lòng anh nữa. Ông Hoàng giỏi thật, song còn thua đàn bà chúng em trong việc xét đoán đàn ông, nhất là người đàn ông ấy là anh. Em định ngậm miệng suốt đời, với vết thương lòng không bao giờ bình

phục, nhưng vì anh nhắc lại cảm tình đặc biệt của dĩ vãng, buộc lòng em phải nói, em phải nói, em không được quyền nín lặng nữa... .

— Anh xin em, anh van em, cho anh được yên.

— Anh giết, em cũng nói, huống hồ van xin. Anh đi tu là để trốn nợ đời. Anh đi tu là để khỏi thẹn với lương tâm. Nhưng anh ơi, lương tâm sẽ theo dõi anh mãi. Anh bảo là có cảm tình đặc biệt với em, tại sao sau ngày Bét-ty thiệt mạng, anh lại bỏ Hồng Kông về đây đi tu ? Nghĩa là anh yêu Bét-ty.

— Không đúng.

— Hừ, em biết anh sẽ phản đối. Anh phản đối là không yêu Bét-ty, mà chỉ thương hại nàng, như anh đã thương hại Nancy, thương hại Y-von. Nhưng em, em biết. Anh dối được lòng, anh không dối được em.

Hai người ngồi trên phiến đá lớn nhẵn thín, trước cổng chùa. Ánh trăng xuống vờn bóng trên bờ vai trắng muốt, đều như nặn, của nàng. Mùi thơm da thịt tiết ra, quyện vào hơi gió đêm thâu huyền diệu. Văn Bình đáp, giọng buồn rầu :

— Em trách, anh không dám cãi. Anh chỉ cầu mong em không hiểu lầm anh.

Nàng chép miệng :

— Anh không thể trốn tránh thực tại một cách quá giản đơn và dễ dàng như vậy. Anh yêu Bét-ty. Anh khoác áo nhà tu để tổ lòng chung thủy với nàng. Bét-ty thật tốt số. Còn Thu Thu chẳng qua là cái bóng mờ, Thu Thu chẳng qua là món đồ chơi tầm thường, dùng xong ném vào sọt rác.

— Trời ơi, em tàn nhẫn quá.

— Cũng chưa tàn nhẫn bằng anh. Anh đã tàn nhẫn chạy theo người chết mà bỏ quên người sống. Biết vậy em chết trước cho rồi. Chết trước để được anh hối hận và đi tu.

Nàng lại thở dài, long lanh nước mắt :

— Vị tất. Vị tất anh đi tu vì em.

— Em đừng nói gở.

— Trước khi lên đây, em đã nghĩ nhiều. Em muốn giúp anh nhìn thẳng vào sự thật. Dầu anh giận, em cũng cam chịu. Xét kỹ, anh yêu Bét-ty, song thật ra anh chẳng yêu nàng.

— Khô quá, em mất trí rồi.

— Tri em vẫn sáng suốt. Anh mới là người mất trí. Nếu anh thật tình yêu nàng, tại sao lại đến ngôi chùa này thí phát qui y ? Phải chăng anh thích tu gần Thất lương để được cơ hội nhớ lại sự hy sinh của hai thiếu phụ Lào tuyệt đẹp, nàng Leuam và nàng May đã yêu anh tha thiết ? (1)

— Thu Thu. Ruột anh nát như tương. Nếu còn yêu anh, em nên về đi.

Bất giác, nàng òa lên khóc. Văn Bình ngồi như pho tượng, đôi mắt nhắm nghiền. Chàng tự biết lòng còn yêu. Thu Thu nói đúng : chàng yêu Bét-ty, nhưng không phải vì nàng đẹp. Mà vì nàng đã tổng hợp nhiều nhan sắc phi thường. Trong Bét-ty, chàng đã tìm thấy những người yêu tuyệt đối: Thu

1)- Nàng Leuam và nàng May là hai nhân vật chính trong tiểu thuyết «Vạn Tượng Khôi Lửa» của Người Thứ Tám, đã xuất bản trong hạ tuần tháng 11-1966.

Thu, Nguyễn Hương, Katy, Thủy Liễu, Rô-sita, Luz... Chàng yêu Bét-ty, song vẫn nhớ đất Lào thơ mộng, nơi nàng Leuam và nàng May thiệt mạng thảm thương.

Văn Bình ngồi dăm chiêu rất lâu. Một con vac ăn đêm từ đỉnh cây cao đen sì buông xuống tiếng quang quác cộc lốc rùng rợn. Thu Thu từ từ đứng dậy :

— Chào anh, em đi đây.

Chàng sửng sốt :

— O kìa, em chưa kịp nói gì cả.

Nàng gượng cười :

— Lúc rời Sài Gòn, em hoài bão gặp anh sẽ nói thật nhiều. Nói suốt đêm để phỉ lòng mong nhớ. Nhưng anh đã biến thành con người khác. Con người sợ tất cả. Nếu anh còn sáng suốt như hồi chưa đi Hồng Kông, anh sẽ cho em ghen. Có lẽ em ghen thật, anh ạ. Dầu ghen với cái bóng.

Không hiểu sao chàng nắm tay nàng :

— Thu Thu, em sắp đi đâu ?

Nàng nép vào vai chàng :

— Em nói ra, anh lại nghi là lập kế dụ anh về, trong khi anh cầu nguyện cho Bét-ty, nàng Leuam, và nàng May yêu dấu của anh. Nhưng anh đã hỏi, em phải đáp. Em lên đây, gặp anh để từ biệt, trước giờ lên đường ra Bắc Việt. Sáng nay, trong một phiên họp tại tổng hành doanh, ông Hoàng nhắc đến một công tác hỗn hợp giữa Sở và CIA, và tìm người xung phong. Lẽ ra Lê Diệp, tình nguyện, nhưng vào phút chót bị tề ngã, gãy tay. Ông Hoàng ra lệnh cho em lên Vạn tượng mời anh về. Song em tình nguyện thay anh. Dĩ

nhiên, tài em còn thua anh một vực, một trời. Dĩ nhiên, chuyến đi này của em khó hy vọng trở về... Biết vậy, em vẫn đi... Nếu em chết, anh sẽ hối hận... Vì anh, mà em chết... May ra, hình ảnh em chiếm được một chỗ trong lòng anh...

— Đừng đi nữa, em ạ. Em hãy điện về cho ông Hoàng, chọn người khác.

— Không được. Em trót hứa rồi. Anh ơi, cách đây không lâu, chúng mình sánh đôi nhau trong thành phố Vạn tượng. Em đội nốt nữ thông tin viên Cuba... Chính anh đã hy sinh cho em. Em bị nòng Leuam lừa bắt, anh gặp nòng và nói như sau: « Cô đặt điều kiện nào, cũng chịu. Cả điều kiện chết thay cho Thu Thu... » Anh còn nhớ không?

— Còn.

— Vì em, anh phải lên phi cơ trở về Sài Gòn. May thay, phi cơ sắp cất cánh thì đại bác rớt vào sân bay. Hai đứa mình hút chết. Anh lại cứu em lần thứ ba: chúng mình bị vây bốn mặt, anh đầu hàng với điều kiện địch cho em thoát thân. Em nhìn anh trước khi đi, rồi hỏi « Liệu em còn hy vọng gặp lại anh không? » thì anh đáp « Em đừng lo, số anh còn dai lắm. Tuần tới, hai đứa mình lên Đà Lạt nghỉ ngơi cho bổ lúc phong trần. Em đừng quên lời anh dặn... » Anh ơi, em còn nhớ mãi... Mãi mãi, em không quên lời dặn của anh...

Nghị lực của Văn Bình tiêu tan như viên đường bỏ trong ly nước. Chàng đột nhớ lại thời kỳ Thu Thu là điệp viên thượng thặng của sở Phản gián MI-6, Anh quốc. Ở cổ chân thon thon, xinh xắn của nàng, chàng còn thấy sợi giây vàng nhỏ xíu gắn 6 cái khánh lủng lẳng, mỗi khi nàng rón bực

à thánh thót reo lên. Sau chuyến công tác ở Vạn tượng, hai người mang nhau lên Đà Lạt, ở li trong khách sạn một tuần, mặc thiên hạ rủ nhau đi xem hoa anh đào nở...

Vì hoa anh đào đẹp nhất nhân gian đã nở đầy khách sạn, nở đầy lòng chàng. Chàng còn nhớ một đêm rét ngọt, nòng rúc đầu vào nách chàng, hỏi ngây thơ:

— Anh yêu mấy trăm người rồi?

Chàng cười đáp:

— Không nhớ nữa. Tuy nhiên em là người anh nhớ nhất.

— Thật không?

— Đừng bắt anh trả lời. Duy anh có thể hứa chắc với em một điều: nếu vì lẽ nào chúng ta không thể thành vợ, thành chồng, anh sẽ là người anh ruột thịt của em. Anh nguyện ở bên em khi nào em cần. Anh nguyện xả thân để bênh vực em trong cơn hoạn nạn.

Mâu ký ức đầy ý nghĩa hiện rõ trong trí chàng. Chàng đã hứa, chàng phải giữ lời. Ông Hoàng ghé thật! Ông Hoàng đưa Thu Thu vào cảnh hiểm nghèo để bắt chàng tới cứu. Tuy khám phá ra ý nghĩ thâm kín của ông Hoàng, chàng đành bó tay chịu trận. Mùi da thịt diễm ảo của Thu Thu tạt vào mũi chàng. Trong khoảnh khắc, chàng quên hết. Chàng quên là nhà tu. Chàng quên đang ngồi trước cổng chùa.

Đường như nòng có biệt tài nhìn thấu ruột gan chàng nên ngồi sát thêm nữa, rồi bất thần ôm choàng lấy, tim môi chàng. Đê mê, chàng cúi xuống hôn nòng.

Nửa chừng, nhớ ra, Văn Bình lạnh người. Chàng lăm bằm một mình :

— Lay ngài. . . Nam mô a di đà Phật !

Thu Thu ngồi xuống thiền đá. Văn Bình đứng dậy, dường như sợ mùi da thịt của nàng làm chàng diên đại lần nữa :

— Anh vừa phạm giới. Em tha lỗi cho anh.

Nàng cười ròn rã :

— Em cầu mong anh phạm giới như thế mãi.

Văn Bình đánh trống lảng :

— Trời khuya rồi. Em về khách sạn kéo sường xuống nhiều.

— Tại sao anh biết em ngủ ở khách sạn ?

— Ngày trước, em nói với anh là khi nào lên Vạn tượng sẽ lấy phòng ở Souboun.

— Không. Em ở Viên g Vilay. Trong phòng cũ của anh.

— Cám ơn em. Anh phải vào, vì hòa thượng không cho phép. Thiền em thừa với ông Hoàng là anh không thay đổi ý kiến.

— Dầu em mắc nạn ?

— Em đang ở Vạn tượng, sao mắc nạn được.

— Nhưng em sắp đi rồi.

— Đừng vào Hà nội. Đạo này, Phần gián kiểm soát rất nghiêm ngặt.

— Thoạt tiên, em cũng ngần ngại. Song em cảm thấy không được đặt quyền lợi cá nhân trên quyền lợi tổ quốc. Em đã chọn con đường hoạt động trong bóng tối, em phải theo đuổi đến cùng. Cái chết đối với em không có nghĩa gì hết. Đời em càng trở nên vô nghĩa khi em mất anh.

Nghे nàng nói, Văn Bình tê tái cả lòng. Chàng muốn ôm ghi nàng hôn lung tung vào má, vào tóc, tận hưởng hạnh phúc thần tiên mà hai người khao khát từ lâu. Trên trời ánh mây đen đã che kín mảnh trăng ngơ ngác. Lờ mờ dưới ánh điện yếu ớt ngoài xa, chàng nhận ra tháp Thất Lương nhọn hoắt, nhọn hoắt như mũi dao đâm vào trái tim rớm máu. Gió đêm thổi rì rào, hòa với tiếng nhạc buồn của sông Cửu Long.

Chàng hỏi :

— Bao giờ, em đi ?

Nàng đáp, ú dọt :

— Ngay bây giờ.

— Trời còn sớm quá.

— Gần sáng rồi, không sớm đâu. Lâu ngày không dùng đồng hồ, anh mất hẳn ý niệm về giờ giấc. Đây này, anh xem, đồng hồ em đã chỉ 4 rưỡi. Từ chùa, em đi bộ về khách sạn. Giờ này, tắc xi chưa chạy, đường sá còn tối, đầy nhóc kẻ cướp.

— Khô quá. Ông Hoàng dặn em nói với anh gì nữa ?

— Ông Hoàng muốn anh cùng đi với em.

— Không được đâu.

— Không được thì thôi. Chào anh.

— Đề anh đưa về trung tâm thành phố.

Nàng cười, cay đắng :

— Bắc Việt là nơi nguy hiểm, cái chết rình rập từng giây, từng phút, em còn dám tới một mình, huống chi một quãng đường dài hai cây số.

Thu Thu quay quả quay đi. Nàng đi được mấy bước, Văn Bình vội gọi giật :

— Thu Thu.

— Dạ.

— Em đừng giận anh. Một lần nữa, anh xin hứa nếu em gặp nguy bất cứ ở đâu, em cho anh biết.

— Khi ấy, em làm cách nào thông báo cho anh được.

— Ủ nhỉ! Em nhờ ông Hoàng liên lạc với anh. Nhưng chỉ cứu em rồi thôi, anh không chịu về Sở đầu.

— Vâng.

— Bao giờ, em gửi điện cho ông Hoàng?

— 5 rưỡi sáng.

— Phiền em điện về là anh cực lực phản đối việc cử em ra Hà nội.

— Em không dám. Vì em tình nguyện, ông Hoàng không bắt buộc em. Vả lại, em là nhân viên thương, không dám chống lại ông tổng giám đốc. Anh công kích được vì ông Hoàng nể anh.

— Thôi được. Anh sẽ gửi qua nhà Bưu Điện bằng mặt mã

Thu Thu kiếng chân, hôn môi chàng lần nữa. Chàng tê mê như người say rượu cần. Đã lâu chàng không nâng được ly huyết ky và hút thuốc Salem bất hủ. Cuộc gặp gỡ với Thu Thu đã làm sống lại trong lòng chàng hương vị say sưa của thời chọc trời khuấy nước.

Nàng bước thoăn thoắt trên thảm cỏ ướt sương. Nàng đi lúc nào, chàng không biết nữa. Trong chớp mắt, nàng khuất sau rặng cây lớn. Tiếng giày cao gót, rong rặng khánh vàng, chìm dần trong đêm khuya êm lặng.

Nàng đã đi rồi.

Ngần ngờ như mất đồ quý, Văn Bình đứng sững bên phiến đá cò phẳng phất hương thơm ngậy ngất của nàng. Trong đời, chưa đêm nào chàng bị vô xé tâm tư bằng đêm nay. Chàng cảm thấy chưa đoạn tuyệt nổi với nếp sống vào sinh ra tử của nghề điệp báo quốc tế. Tuy nhiên chàng chưa thể cõi áo cà sa.

Lặng lẽ chàng trở vào chùa. Ngọn nến trên bàn mộc đã cháy gần rụi. Xa xa, vẳng lại tiếng tiêu liên tacata . . . tacata . . . Chàng bàng hoàng nhìn pho tượng Phật bằng vàng, vẻ mặt bao dung kỳ lạ. Chàng lầm bầm :

— Thần ảo công ! Nhờ đức từ bi vô lượng của Ngài, con quyết tập luyện thần ảo công.

oOo

Thu Thu dừng lại, quay nhìn ngôi chùa lần chót. Nàng chỉ thấy một bóng đen khổng lồ, chìm ngập trong sương muối.

Nàng sức nhớ ra bộ đồ chèn màu đen đã trôi dầm sương. Song nàng không lạnh. Thái độ của Văn Bình đã sưởi ấm lòng nàng. Chàng chưa chịu trở về, nhưng nàng vững tin ngày ấy chẳng còn xa nữa. Giờ đây, trong công tác hiểm nghèo, nàng chỉ có một mình. Nàng chỉ có một mình, đối phó với mưu mô thần sầu của địch, như trước kia còn hoạt động trong tổ chức quân báo Anh quốc.

Vả lại, nếu chàng chịu trở về, nàng vẫn phải tung hoành một mình trong giai đoạn mở màn. Theo kế hoạch của ông Hoàng, chàng chỉ có thể xuất hiện vào phút chót.

Con đường đất đỏ ngoằn ngoèo dẫn ra Thất Lương. Tuy trời chưa sáng, Thu Thu đã nhìn thấy màu đỏ của đất. Đường sá ở Vạn Tượng nhuộm